

[Kiusaajan silmin](#)

Tää tarina tulee oleen rehellinen. Mä ja mun kaveri oltiin 2 lk ja meitä kiusattiin. Ja niihä siinä kävi. Heikoin lenkki sortuu ensimmäisenä ja se olin minä. Minä petin silloisen kaverini. Ja oon ain ollu sellane et se mikä on tehty on tehty ja perääntyä ei voi. Se valinta jonka tein on se jonka kanssa myös elän. Ja mä kaduin sitä mutta se ei siltikään selitä miksen mennyt takaisin ja myöntänyt virhettäni. Eli mä petin sen ja me oltiin kavereita mä olin sen aino. Ja juuri se ainoa kaveri jätti sen yksin vaik just mun ois pitäny olla siel. Mut mä en ollut mä tein valintani. Mä liityin kiusaajiin koska olin heikko. Jätin mun ainoan silloisen tosi ystävän yksin. Eli siis se oli sitä että puhuttiin paskaa sen selän takana ja haukuttiin. Jätettiin ulkopuolelle. Tää asia painaa ja tulee aina painamaan mun mieltä. En koskaan anna anteeksi itselleni sitä. Uskokaa tai älkää myöskään syyllisyyden kanssa ei ole helppoa. Oltiin sovittu asiat sen ja sen äidin kanssa. Olin tosi surullinen.

Mutta sitten asiat kääntyi toisinpäin. Hänestä tuli minun kiusaajani parin muun kanssa. Ymmärrettävää että hänellä oli vieläkin paskanmaku suussa. Annoin hänen kiusata minua koska se oli mun tapa yrittää hyvittää se vääryys minkä olin tehnyt. Oikeastaan on ihan oikein kiusaajalle että se saa maistaa omaa lääkettään. Eihän se kivalta tunnu kun sun kaverit pettää sut. Joten uskoin vahvasti siihen että olen heikko jos itken ja jos näytän tunteeni. Häpesin itseäni ja häpeän tekoani. Syvällä sisälläni tunsin että en edes enää ansaitse kavereita. En ansainnut heitä. En ansainnut mitään. Ansaitsin sen kaiken paskan niskaani ja sen minä itselleni kerroin. Sen minä myös uskoin. Kyllä minä sen ansaitsinkin mutta jossain vaiheessa se meni vähän liian pitkälle. En nyt sanoisi että olisin ollut masentunut mutta korkeintaan alakuloinen olin. Se koettelemus aikalailla repi meitä molempia. Emme vihaa toisiamme. Olemme vain koulukavereita. Olemme olleet vielä kavereita jopa tuonkin koettelemuksen jälkeen mutta nykyään olemme koulukavereita. Sellainen esimerkki meidän tapauksesta.

Tämä onse totuus josta en ole ikinä halunnut puhua. Siinä se on, ei se nyt kovin kaunis ole, mutta totta se on. Mut haluan sanoo muutaman sanan.

Kiusaaja - Älä ikinä toimi niin kuin minä. Vaan mieluummin hankkisit apua. Kiusaamisesta jää aina arpia. Teoillasi on aina seurauksia. Elämä on täynnä valintoja ja niiden kanssa saat elää, joten tee siirrot harkitusti. Sinä et ole kuitenkaan virheesi, sinä olet sinä. Mutta kiusaaminen on aina väärin ja ei ole hyväksyttävää. Kiusaamisella aiheutat hallaa sekä kiusatulle ja itsellesi. Joidenkin mielestä kiusaaminen on kivaa, mutta sitä se ei ole ja ei etenkään kiusatun näkökulmasta. Miltä tuntuisikaan jos joku vaipuisi vaikka masennukseen sinun takiasi tai yrittäisi/tekisi itsemurhan. Ei varmasti hyvältä. Joten jos kiusaat lopeta heti paikalla. Anteeksi voi aina pyytää, mutta muista että anteeksipyyntö ei korjaa automaattisesti kaikkea teidän välillänne eikä välttämättä koskaan.

Ja kiusattu - Teitä joita kiusataan niin älkää vaipuko epätoivoon. Jutelkaa terkkarille, opelle tai jollekin tutulle. Yks puhuttelu ei ain ehkä auta mut jos mitenkään mahdollista niin tee sillee et se sun kiusaaja ja sen vanhemmat tulee teille. Mun se silloinen kamu teki niin. Eli siin oltiin sit sen kaa ja sen äidin ja mun äiti oli siin ja mä. Kiusaamisesta voi päästä yli, vaikeaa se on. Se tuntuu ehkä mahdottomalta, mutta siitä pääsee yli. Älä siis luovuta vaan taistele. Itkeminen ei ole heikoille, avun pyytäminen ei ole heikoille. Usko itseesi, luota itseesi ja hyväksy itsesi sellaisena kuin olet. Kaikkein tärkeintä on se että sinä itse uskot itseesi. Löydä itsevarmuutesi ja rohkeutesi. Se helpottaa kummasti. Kostosta voi aina haaveilla, mutta älä toteuta. Anteeksi voi antaa mutta hyväksyä ei tarvitse.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/kiusaajan-silmin>